

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **V. T. P.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Zdeňkem Veberem
sídlem Purkyňova 10, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2018, č. j. MV-40023-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou datovanou dne 20. 12. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2018, č. j. MV-40023-4/SO-2018, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona

č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 1. 2018, č. j. OAM-25052-31/ZM-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla podle ustanovení § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že měl vydanou zaměstnaneckou kartu u zaměstnavatele KOLASOL s.r.o. s místem výkonu práce Stříbrská 305, Vlkyš, 330 24 Heřmanova Huť. Žalobce učinil nesporným skutečnost vyplývající ze sdělení společnosti MHS - tlakové lití s.r.o. ze dne 24. 10. 2018, ve kterém je uvedeno, že se společností KOLASOL s.r.o. pracovala jako subdodavatel pro tuto společnost do 31. 3. 2018. Následně spolupracovala s touto společností společnost HYSOP Management s.r.o., a to na základě smlouvy o dílo ze dne 3. 4. 2017 a smlouvy o nájmu nebytových prostor ze dne 3. 4. 2017.
3. Již však nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že žalobce nepracoval v místě výkonu práce Stříbrská 305, Heřmanova Huť, neboť správní orgán I. stupně v tomto směru provedl nedostatečné dokazování, když neoslovil společnost KOLASOL s.r.o., která byla zaměstnavatelem žalobce, a tedy to měla být ona, kdo mohl postavit najisto výkon činnosti žalobce. Dle názoru žalobce byl postup správního orgánu I. stupně, který vycházel pouze z kopie informace Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj nebo informací jednatele společnosti MHS - tlakové lití s.r.o. (který sám potvrdil, že neznal všechny zaměstnance společnosti KOLASOL s.r.o.), nedostatečný. Žalovaná se následně nedostatečně vypořádala s námitkami žalobce, tedy namítaným chybným postupem prvoinstančního orgánu, když nebyl zjištěn skutečný stav věci, došlo k zanedbání individuálního přístupu, nerespektování institutu zákonné lhůty pro vydání souhlasu v žádosti a neakceptování základní listiny lidských práv, porušování a nerespektování § 2 až § 8 správního řádu a použití nesouvisejících, starých nepodložených dokumentů z jiných řízení.
4. Dále žalobce namítl, že způsob jakým správní orgán I. stupně zjišťoval, resp. nezjišťoval skutečný stav věci, byl tristní a v rozporu se správním řádem, jelikož žalobce mohl být např. vyslán na služební cestu za různých okolností nebo z různých důvodů. Spekulace správního orgánu I. stupně o nelegální práci byla mylná, když tato záležitost se dala řešit v rámci bodu VIII. původní pracovní smlouvy z roku 2016. Správní orgán I. stupně zcela nedostatečně provedl dokazování u společnosti KOLASOL s.r.o., když tato stále zaměstnávala žalobce, byť dočasně nevykonával práci dle pracovní smlouvy, a to z důvodu na straně zaměstnavatele, který v souladu s platnou právní úpravou vyplácel žalobci 60 % mzdy.
5. Žalobce poukázal na úpravu změny zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty v zákoně o pobytu cizinců a současně namítl, že ze strany správního orgánu I. stupně a následně žalované došlo k chybnému a příliš formalistickému výkladu zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nikdy nežádal o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ze svévolného rozhodnutí. Jednalo se o situaci, kterou žalobce jako zaměstnanec nemohl ovlivnit. Nebylo vinnou žalobce, že se společnost KOLASOL s.r.o. dostala do problémů, které způsobily ukončení jeho činnosti, včetně spolupráce se společností MHS - tlakové lití s.r.o. V době

podání žádosti byl žalobce stále zaměstnancem společnosti KOLASOL s.r.o., i když po určitou dobu nevykonával práci na adrese Stříbrská 305, Vlkyš, Heřmanova Huť. Aplikace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 248/2017 tak nedopadá na daný případ, když tento dopadá na samotné vydání zaměstnanecké karty a nikoliv na změnu zaměstnavatele.

6. Naopak změna zaměstnavatele je přímou podmínkou pro podání žádosti dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Společnost KOLASOL s.r.o. deklarovala, že pracovní poměr žalobce trvá do doby udělení souhlasu dle citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, a po celou dobu řádně hradila poměrnou část mzdy ve výši 60 %.
7. Dále žalobce namítl, že se žalovaná zcela nedostatečně vypořádala s námitkou týkající se dodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Dle názoru žalobce mělo ze strany správního orgánu I. stupně dojít k přerušení řízení a po doplnění dokazování k jeho následnému pokračování.
8. Žádná ze shora uvedených skutečností netvoří dle názoru žalobce závažnou překážku pobytu cizince na území ČR, když tento je naopak přínosem pro pracovní trh, neboť na jeho pracovní pozici nebyl zaměstnavatel schopen zajistit, ani prostřednictvím úřadu práce, zaměstnance z ČR nebo jiného členského státu EU.
9. S ohledem na uvedené námitky žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 15. 3. 2019 zopakovala, že v rámci prověřování bylo zjištěno, že žalobce měl na základě vydané zaměstnanecké karty s platností od 6. 2. 2017 do současnosti pracovat u zaměstnavatele KOLASOL s.r.o. na pozici brusiči nástrojů a kovů, místo výkonu práce Stříbrská 305, Heřmanova Huť - Vlkyš. Žalobce však neplnil účel zaměstnanecké karty, když po celou dobu od vydání zaměstnanecké karty nepracoval v místě výkonu práce podle vydané zaměstnanecké karty, a navíc ani od 1. 4. 2017 nemůže pracovat v povoleném místě výkonu práce, na které mu byla karta vydána. Tato skutečnost je zřejmá z informace od jednatele společnosti MHS-tlakové lití s.r.o., Stříbrská 305, Heřmanova Huť - Vlkyš ze dne 14. 11. 2017, z níž vyplývá, že jejich společnost měla podepsanou rámcovou smlouvu s firmou KOLASOL s.r.o. od 30. 4. 2014 do 31. 3. 2017, tzn., že společnost KOLASOL s.r.o. od 1. 4. 2017 nepůsobí v místě výkonu práce žalobce. Z úředního záznamu Celního úřadu pro Plzeňský kraj o podaném vysvětlení ze dne 24. 10. 2017 pana Ing. V. S., jednatele společnosti MHS tlakové lití s.r.o. vyplývá, že na adrese Stříbrská 305, Heřmanova Huť - Vlkyš nyní sídlí pouze oni, a pokud ví, tak na této adrese působily KOLASOL s.r.o. a HYSOP Management s.r.o., o zaměstnance HYSOP Management s.r.o. se nestará, každý den jsou v pronajatých prostorách většinou 1 až 2 zaměstnanci. Na otázku, zda jednatel zná žalobce a dalších 7 zaměstnanců společnosti KOLASOL s.r.o., kteří mají nahlášené místo výkonu práce na adrese jeho společnosti, odpověděl, že jména nezná a takový počet pracujících osob v pronajaté hale nikdy KOLASOL s.r.o. ani HYSOP Management s.r.o. neměl.
11. K námitce uvedené v žalobě, že správní orgán I. stupně provedl nedostatečné dokazování u společnosti KOLASOL s.r.o., kdy tato stále zaměstnávala žalobce, byť nevykonával práci podle pracovní smlouvy, a to z důvodu na straně zaměstnavatele, který v souladu s platnou právní úpravou vyplácel žalobci 60% mzdy, žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně především zjišťoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, tj. zda žalobce plnil účel vydaného povolení k dlouhodobému pobytu ve

formě zaměstnanecké karty a zda pracoval v místě výkonu práce podle vydané zaměstnanecké karty, nikoli zda žalobci byla společností KOLASOL s.r.o. hrazena pouze poměrná část mzdy. Pro úplnost žalovaná dodala, že tuto skutečnost žalobce v průběhu správního řízení u správního orgánu I. stupně ani v odvolání neuváděl.

12. Dle žalované správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Žalobce v žalobě ani nevyvracel důvody zamítnutí žádosti, naopak uváděl, že se jedná o interní záležitost společnosti zaměstnavatele KOLASOL s.r.o., která se dostala do problémů, které způsobily ukončení jeho činnosti, včetně spolupráce se společností MHS tlakové lití s.r.o. Žalovaná tak dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, konkrétně se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců, a dále neshledala v průběhu správního řízení u správního orgánu I. stupně existenci vad řízení, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy.
13. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

14. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
15. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
16. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím žalobce i žalovaná souhlasili.
17. **Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.**
18. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců *změna zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty podléhá předchozímu souhlasu ministerstva. Ministerstvo udělí na žádost držitele zaměstnanecké karty souhlas se změnou zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty, pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2 a nenastal-li některý z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f), a v § 46 odst. 6 písm. d). K žádosti o udělení souhlasu je cizinec povinen předložit náležitosti uvedené v § 42h odst. 1 písm. c) a e) a dále doklad o tom, že trvá pracovněprávní vztah cizince splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které byl udělen souhlas ministerstva podle tohoto odstavce nebo odstavce 8, nebo o tom, že tento pracovněprávní vztah skončil před dobou kratší než 60 dnů, a dále náležitost uvedenou v § 42h odst. 1 písm. d), pokud je k výkonu požadovaného zaměstnání nutná jiná odborná způsobilost nebo pokud doklad, kterým odbornou způsobilost prokázal při vydání zaměstnanecké karty, pozbyl platnosti.*
19. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
20. Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobce pobýval na území České republiky na základě vydané zaměstnanecké karty u zaměstnavatele KOLASOL s.r.o. s místem výkonu práce Strážská 305, Heřmanova Huť – Vlkyš, s platností od 6. 2. 2017 do 31. 12. 2018. Dne 21. 9. 2017 žalobce podal žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložil

pracovní smlouvu ze dne 1. 9. 2017 uzavřenou mezi ním a společností HYSOP Management s.r.o. s výkonem práce Záchlumí 45, Stříbro. Dále bylo doloženo číslo volného pracovního místa na požadovanou pozici vedenou v centrální evidenci volných pracovních míst Úřadu práce České republiky. Dne 26. 10. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena informace Celního úřadu pro Plzeňský kraj z provedené kontroly ze dne 14. 8. 2017, ze které vyplývá, že při kontrole byl zastižen ve společnosti MHS – tlakové lití s.r.o. se sídlem Stříbrská 305, Heřmanova Huť – Vlkýš, jeden cizinec bez oprávnění k pobytu a zaměstnanec obchodní společnosti HYSOP Management s.r.o., který dříve pracoval pro společnost KOLASOL s.r.o., nikdo jiný zastižen nebyl. Společnost HYSOP Management s.r.o. na uvedené adrese provádí v pronajaté hale dokončovací práce u litých výrobků aj. na základě smlouvy o dílo a dílčích objednávek. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení jednatele společnosti MHS – tlakové lití s.r.o. ze dne 24. 10. 2017 plyne, že jednatel uvedl, že na uvedené adrese sídlí pouze společnost MHS – tlakové lití s.r.o., ale fakticky zde působili subdodavatelé HYSOP Management s.r.o. a KOLASOL s.r.o. Dne 14. 11. 2017 obdržel správní orgán I. stupně doplnění informací od jednatele společnosti MHS – tlakové lití s.r.o., dle které měla společnost MHS – tlakové lití s.r.o. podepsanou rámcovou smlouvou se společností KOLASOL s.r.o. od 30. 4. 2014 do 31. 3. 2017. Z uvedeného je patrné, že od 1. 4. 2017 společnost KOLASOL s.r.o. na uvedené adrese nepůsobí.

21. Soud úvodem předesílá, že se zamítnutím jiné žádosti žalobce o změnu zaměstnavatele z týchž důvodů zabýval již v rozsudku ze dne 31. 1. 2020, č. j. 30A 116/2019 – 42, který byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2Azs 110 /2020 – 38, a tudíž zdejší soud neshledává důvod se od již vyřčených závěrů odchýlovat, proto je z velké části přejímá.
22. První žalobní námitka směřovala proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, když žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně, že nepracoval v místě výkonu práce Stříbrská 305, Heřmanova Huť – Vlkýš. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce měl na základě vydané zaměstnanecké karty s platností od 6. 2. 2017 pracovat do 31. 12. 2018 u zaměstnavatele KOLASOL s.r.o. na pozici brusiči nástrojů a kovů v místě výkonu práce Stříbrská 305, Heřmanova Huť - Vlkýš. Od 1. 4. 2017 však v povoleném místě výkonu práce pracovat nemohl, neboť od tohoto dne již společnost KOLASOL s.r.o. v daném místě nepůsobila, takže žalobce od tohoto dne neplnil účel vydané zaměstnanecké karty.
23. Především je třeba uvést, že zpochybňuje-li žalobce tento závěr správních orgánů, protiřečí svému jinému vyjádření uvedenému v závěru žaloby, v němž uvádí, že „po určitou dobu nevykonával práci na adrese Stříbrská 305, Vlkýš, Heřmanova Huť.“ Sám tedy jinými slovy doznává jako správný závěr, ke kterému správní orgány ve správním řízení dospěly, a o který opřely svá rozhodnutí, jimiž nebyl žalobci udělen souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty.
24. Soud navíc považuje povinnosti správních orgánů týkající se potřebné míry dokazování za splněné. Dle § 3 správního řádu: „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“ Požadavek náležitého zjištění skutkového stavu ve správním řízení nelze vykládat tak, že by správní orgány byly povinny provést všechny myslitelné důkazy, aby zjistily celou skutkovou verzi reality, respektive aby dalšími důkazy již jen potvrzovaly závěry, které byly bezpečně zjištěny

z jiných důkazních prostředků. Správní orgány jsou naopak povinny postupovat tak, aby procesně efektivním způsobem zjistily skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2011, č. j. 17 A 77/2010-30). Ostatně správní orgány nejsou ani vázány důkazními návrhy účastníků, jak stanoví § 52 správního řádu, vždy jsou však povinny provést ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. S ohledem na to, že předmětné správní řízení o vydání souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty dle shora citovaného § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, je řízením o žádosti, je nutno připomenout i jistou modifikaci zásady náležitého zjištění skutkového stavu věci, která spočívá ve zvýšeném důrazu na povinnost účastníků poskytovat správním orgánům součinnost. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, uvedl: „Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), je v řízení o žádosti doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu), případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu).“

25. V poměrech projednávaného případu je přitom nutno uzavřít, že závěr správních orgánů o tom, že žalobce od 1. 4. 2017 neplnil účel jemu vydané zaměstnanecké karty, neboť zaměstnavatel, pro něhož měl jemu povolenou pracovní činnost vykonávat, již na jemu povoleném místě výkonu práce nepůsobil, byl ve správním řízení provedeným dokazováním postaven na jisto, a to nikoli z kopie sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (ten se ve správním spise vůbec nenachází). Správní orgány neměly žádný důvod tento závěr potvrzovat provedením ještě dalších důkazů, např. žalobcem zmiňovaným oslovením společnosti KOLASOL s.r.o. Správní orgány vyšly především ze sdělení jednatele společnosti MHS-tlakové lití, s.r.o. ze dne 17. 10. 2017, resp. 14. 11. 2017, z nichž jednoznačně vyplývá, že spolupráce společností KOLASOL s.r.o. a MHS – tlakové lití, s.r.o. v místě Stříbrská 305, Heřmanova Huť, skončila 31. 3. 2017. Z toho důvodu také není rozhodující, že jednatel MHS – tlakové lití, s.r.o. osobně neznal všechny zaměstnance společnosti KOLASOL s.r.o. Jeho informace se týkala toliko doby spolupráce těchto dvou společností, nikoli osob jednotlivých zaměstnanců. Taková informace, společně s ostatními ve správním řízení zjištěnými skutečnostmi, přitom postačovala pro závěr, který z ní správní orgány logicky vyvodily.
26. Pokud žalobce namítl, že správní orgány vycházely z listin opatřených v jiných řízeních, pak tato námitka není důvodná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 Azs 383/2017 - 36, podle něhož lze podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku výslovně uvedl, že ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu legální cestou, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014 - 36, nebo ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017 - 37).
27. Nadto lze konstatovat, že žalobce se prostřednictvím svého zástupce dne 27. 3. 2019 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a ve svém vyjádření k nim ze dne 7. 4. 2019 sám ani oslovení společnosti KOLASOL s.r.o. nenavrhl, tím méně uvedl, co by takovým důkazem mělo být zjištěno.

28. Žalobce dále namítal, že zjišťování skutečného stavu věci ze strany správního orgánu I. stupně bylo tristní, jelikož žalobce mohl být např. vyslán na služební cestu za různých okolností nebo z různých důvodů. Žalobce v průběhu správního řízení nikdy netvrdil, že by byl společností KOLASOL s.r.o. vyslán na pracovní cestu. Tato eventualita ani nevyplývala z obsahu správního spisu. Za takové situace bylo především na žalobci, aby správním orgánům tvrdil, že byl svým zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu a toto své tvrzení doložil. To se však nestalo ani v průběhu samotného řízení, zejména ani po té, co se žalobce prostřednictvím svého zástupce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Ostatně ani v samotné správní žalobě žalobce netvrdí, že by se na pracovní cestě nacházel, pouze konstatuje, že správní orgány tuto možnost nevyloučily, čímž zatížily správní řízení vadou nedostatečného zjištění skutkového stavu. Tento žalobcův závěr je však mylný.
29. Je třeba připomenout, že řízení o vydání souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty je řízením o žádosti, které je ovládáno zásadou dispoziční. Podstatou dispoziční zásady je mimo jiné povinnost účastníka řízení (žadatele) tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhnout k prokázání svých tvrzení důkazy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017 – 25). Je tak kladen větší důraz na aktivitu samotných žadatelů, kteří jsou povinni poskytovat správním orgánům součinnost, předkládat svá tvrzení a na jejich podporu i důkazní návrhy. Není úkolem správních orgánů, aby samy ze své úřední povinnosti zkoumaly všechny hypotetické možnosti skutkové reality. Takový postup by zcela v rozporu se zásadou efektivity správního řízení vedl k neúměrnému protahování délky řízení, nepřiměřeně by zatěžoval samotné účastníky a jiné osoby a ve svém důsledku by paralyzoval vedení celé řady řízení. Možnost, že by se žalobce nacházel na služební cestě, nevyplývala z obsahu spisu a ani sám žalobce ji netvrdil. Správní orgány neměly za takové situace důvod se touto eventualitou blíže zabývat.
30. Žalobce se ve své žalobě dále věnoval výkladu pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území, který je obsažen v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nejprve poukázal na výklad daného pojmu, který zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69. Uzavřel, že ze strany správních orgánů byl zaujat příliš formalistický a chybný výklad zákona o pobytu cizinců, neboť o souhlas se změnou zaměstnavatele nežádal ze své vůle, protože nemohl ovlivnit, že se společnost KOLASOL s.r.o. ocitla v problémech, které vyústily k ukončení spolupráce se společností MHS – tlakové lití s.r.o. V době podání žádosti byl stále zaměstnancem společnosti KOLASOL s.r.o., když však po určitou dobu nevykonával práci na adrese Stříbrská 305, Heřmanova Huť - Vlkyš. Na projednávanou věc proto dle žalobce nedopadají ani závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017 - 37.
31. K tomuto žalobnímu bodu soud konstatuje, že se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že pojem jiné závažné překážky v pobytu cizince na území je skutečně neurčitým právním pojmem, jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud ve shora odkazovaném rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69. Tzv. neurčitý právní pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti obsahově nejasné, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit např. v závislosti na místu a času či dalších skutkových okolnostech provázejících aplikaci normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2007, č.

j. 5 As 32/2007 - 83).

32. O tom, že v konkrétním případě lze pod pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území subsumovat situaci, kdy cizinec neplnil účel dosavadního pobytového oprávnění, není přitom pochyb, tento závěr byl opakovaně potvrzen i judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudky ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 - 35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015 - 35). Právě v tomto směru, tedy co do výkladu pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území je nutno vnímat odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69. Konečně, jde-li o odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017 - 37, neztotožňuje se soud se žalobcovým tvrzením, že jeho závěry na projednávaný případ nedopadají. Žalovaná citaci z uvedeného rozsudku použila pro podepření svého závěru, podle něhož otázka, zda k neplnění účelu zaměstnanecké karty došlo z důvodů na straně zaměstnavatele nebo cizince, není při posuzování existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území rozhodná, neboť na otázku plnění účelu pobytu je třeba pohlížet jako na kategorii objektivní. V případě projednávaném před Nejvyšším správním soudem v uvedené věci se navíc jednalo o podobný případ faktické neexistence pracovního místa, pro nějž měla být zaměstnanecká karta vydána.
33. Na základě uvedeného je i v poměrech projednávaného případu nutno uzavřít, že žalobce skutečně nemohl od 1. 4. 2017 plnit účel vydané zaměstnanecké karty, neboť pracovní místo, pro které mu byla vydána, již od tohoto dne fakticky neexistovalo. Ani v žalobcově případě pak není to, že se tak stalo nezávisle na jeho vůli, důvodem pro jiný závěr. Žalobce tedy od 1. 4. 2017 neplnil účel vydané zaměstnanecké karty a správní orgány nepochybily, když tuto skutečnost považovaly za jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru pochopitelně nemůže nic změnit žalobcova námitka, že byl po celou dobu zaměstnancem společnosti KOLASOL s.r.o. Zaměstnanecká karta opravňuje dle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců k výkonu zaměstnání na určité konkrétní pracovní pozici, není tedy omezena pouze osobou zaměstnavatele.
34. S takovým závěrem se ztotožnil i Nejvyšší správní soud ve výše zmiňovaném rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2Azs 110 /2020 – 38, jenž se přímo dotýká žalobce, když shrnul, že *„žalovaná zjistila skutkový stav, o němž nejsou pochyby, a důvodně dospěla k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu stěžovatele na území České republiky, jelikož činnost zaměstnavatele v deklarovaném místě výkonu práce byla ukončena, tudíž místo výkonu práce přestalo reálně existovat, a stěžovatel tak nemohl plnit účel vydaného povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty.“* Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku následně uzavřel, že *„žalovaná zákonně podřadila skutkové okolnosti případu pod pojem závažná překážka pobytu cizince na území České republiky a své závěry řádně odůvodnila“*.
35. Důvodná pak není ani poslední žalobní námitka, v níž žalobce uvedl, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s jeho námitkou nedodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Žalovaná se s touto námitkou vypořádala na straně 7 napadeného rozhodnutí, a to tak, že s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatovala, že překročení lhůty k vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo. S tímto způsobem vypořádání dané námitky se soud ztotožňuje, a proto na ně odkazuje (k

tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 podle kterého „*je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“).

36. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobce důvodnou.

Rozhodnutí soudu

37. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

38. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. října 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu